

v e r e n i g i n g
O R D E D E R V E R D R A A G Z A M E N

Giro no. 468874 t.n.v. de Penningm. der "ODV" Den Haag

Uitsl. voor publ. en abonn.: E. Brugsma wég 1, f. 512 2555 SC Den Haag tel: 684541

Secretariaat: Kramsvogellaan 29 2566 CB Den Haag tel: 254273

Nummer 3

Esoterische Kring.
14 februari 1983

Kosmisch Optimisme

De gastspreker van vandaag is een specialist in kosmisch optimisme. Dat klinkt misschien een beetje vreemd. Maar laat me het zo zeggen:

We hebben allemaal de neiging om te denken aan alle bedreigingen die ons boven het hoofd hangen. Daarbij kijk je als mens maar ook als geest naar de wereld waarin je op dat ogenblik verkeert. Je hebt te weinig besef van de samenhang tussen een leven, een volgend leven en de uiteindelijke werkelijkheid waarin je terecht komt. Juist dat punt is eigenlijk een specialisme van onze gastspreker.

Hij heeft een nadeel: hij moet een tusservoertuig gebruiken. Dat is nu eenmaal zo wanneer je boven een bepaalde wereld zit; dan moet je of altijd een voertuig klaar hebben staan (dat heeft hij kennelijk niet) of je moet zorgen dat er een voertuig wordt opgebouwd. Dit laatste is het geval; er kunnen dus hier en daar misschien een paar hiaten vallen, maar we hopen dat u gezien de kwaliteit van de spreker dat dan maar voor lief zult nemen.

Wat betreft zijn denkwijze mag ik het misschien zo zeggen: Wanneer je leeft doe je een aantal ervaringen op. Je knoopt ook een aantal banden, er ontstaat een aantal harmonischen. Die worden meestal op aarde en ook in bepaalde sferen niet helemaal zo bevestigd als je dat zelf zou willen. Je blijft zitten met moeilijkheden, met problemen die, wanneer je ze goed bekijkt, eigenlijk eerder voortkomen uit een onvolledig overzicht, een onvolledig besef dan dat ze op zich zelf zouden bestaan.

Wil je nu vanuit je wereldje komen tot een positieve benadering van alles wat er gaande is, van alles wat je beleeft en mee moet maken, maar ook alles wat je te wachten staat, dan moet je toch begrip hebben voor de hoge waarden. Dan zou het erg gemakkelijk zijn als je een overzicht kon krijgen van alle dingen, wanneer je het waarom zou gaan begrijpen.

Want het waarom is meestal een onbeantwoorde vraag. De ene mens wordt rijk, de andere blijft arm wat hij ook doet. De ene mens lijkt alles te hebben en pleegt zelfmoord, een ander zit voortdurend in de ellende en kan toch nog lachen. Dan vraag je je af: hoe kan dat? Je ziet er gewoon geen gat meer in als je probeert om alles redelijk te

benaderen.

Sta je daar boven dan zie je ineens dat het niet alleen maar een kwestie is van de stoffelijke gebeurtenissen, het is wel degelijk ook een reeks van geestelijke wisselwerkingen die een rol spelen. Er zijn allerlei geestelijke krachten die met elkaar in verband staan zonder dat je eigenlijk kunt zeggen waarom. Zelfs wanneer je heel erg hoog zoudt komen vraag ik me af of je de reden voor al die dingen precies zoudt kunnen weergeven. Ik denk, dat je blijft staan bij het punt van: nou zo is het nu eenmaal en daaraan kun je ook niet veel veranderen.

In al deze geestelijke verbindingen zit een moeilijkheid. Omdat ze geestelijk zijn kun je daar stoffelijk weinig of geen vorm aan geven. En wanneer je dat toch probeert loopt het meestal mis. Een geestelijke band omvat nooit alleen maar mensen uit één wereld; ze omvat altijd een groter aantal entiteiten, die meestal in vele werelden actief zijn. Het is dus duidelijk, dat je dat niet kunt uitkristalliseren tot een stoffelijke verhouding of verplichting of een geestelijk iets op een bepaald peil. Je kunt het niet gaan indelen van: "ik hoor bij die sfeer en bij die straal"; je kunt alleen maar zeggen: "het is er".

Deze verbindingen blijken wanneer je heel ver gaat - en nu citeer ik onze gastspreker van vanavond - een soort vreemde spiraal te vormen. Elke verbinding schijnt te gaan tot in de kern van het bestaan of, zoals hij zegt, de uiteindelijke wereld. Wanneer je elke cirkel apart bekijkt dan blijkt, dat in elke cirkel die gemaakt wordt (dus een volledige ronding van een spiraal) een soort wereld besloten ligt.

De spanningen van die wereld worden echter onmiddellijk opgeheven door de wereld daaronder en de wereld daarboven. Pas op het ogenblik, dat je je van die twee andere mogelijkheden niet bewust bent, word je aan de spanning onderworpen. Ben je je wel daarvan bewust dan is die spanning veel geringer. Je hebt nog wel het verschijnsel op je eigen vlak, dus zeg maar het zintuiglijk vlak, maar de impressie die je ontvangt is eigenlijk helemaal niet meer te vergelijken met logische reacties. Het is een bijna mystiek begrip van samenhangen.

Het is deze mystiek die de reden is voor het optimisme dat onze vriend probeert te prediken. Wanneer alles te zamen - en nu even niets uitgezonderd, geen ogenblik in de tijd, geen ogenblik in de ruimte, geen ogenblik in de materie en geen ogenblik in de energie - één werkelijkheid vertegenwoordigt, dan moet deze werkelijkheid niet alleen alle mogelijkheden, maar ook alle verschillen en alle tegenstellingen in zich bevatten. Naarmate je meer tegenstellingen en verschillen ervaart zou je dus eigenlijk dichterbij moeten komen in de richting van de werkelijkheid.

Ik heb hem daar natuurlijk ook een beetje op aangevallen. Elke gastspreker krijgt een klein interview, dat weet u nu wel uit ervaring. Bij zo'n interview is het de taak van de interviewer om een soort advocaat van de duivel te spelen. Dus ik heb onmiddellijk gezegd:

"Wanneer je dat vertelt, waar is alle ellende op aarde dan voor nodig?"

Toen zei hij: "Kijk, als die ellende er niet zou zijn, zou er geen mogelijkheid bestaan om een andere wereld te verdragen en op te bouwen, die past bij de mogelijkheden van het bewustzijn. Iemand die op aarde de hemel beleeft kan de hemel ergens anders niet meer vinden. Maar iemand die op aarde de hel heeft doorgemaakt is al dolgelukkig als hij in het vagevuur komt."

Waaruit een wat katholieke achtergrond blijkt, maar dat is niet helemaal juist, want de man is nooit katholiek geweest. Maar misschien was hij al een inspiratieve christen voordat Jezus op aarde was.

Ik heb geprobeerd om dat op mijn manier te vertalen. Hij zegt: "De nood en de ellende zijn nodig opdat zij worden opgeheven."

Nu, dat vond ik niet erg leuk. U waarschijnlijk ook niet. Als iemand zegt dat je pijn in je blinde darm moet krijgen opdat het ding er uit kan worden gehaald, dan denk je: laat allebei maar weg, ik leef liever gewoon. Maar aangezien het niet een kwestie is van alleen maar één wereld of zelfs van drie werelden, maar eigenlijk van een heel groot aantal verschillende toestanden van bestaan, kun je niet meer zeggen: die blinde darm gaat pijn doen omdat hij er uit gehaald moet worden. Neen, hij gaat ook nog pijn doen omdat een ervaring nodig is. Maar die ervaring op zich betekent ook weer dat het tegendeel voorstelbaar moet worden. Laat ik het zo zeggen: ik moet dus meer pijn hebben opdat ik meer plezier kan hebben.

Een variant op het oude gezegde: wie mooi wil zijn moet pijn lijden. Misschien dat uiteindelijk de dingen die wij nu ondraaglijk of onbegrijpelijk vinden of waartegen we zouden willen vechten, onvermijdelijk zijn binnen het geheel.

Daarbij vond ik één opmerking heel erg treffende, die eigenlijk zonder vraag mijnerzijds werd gemaakt: De gastspreker stelde namelijk:

"Wanneer je in het lijden de vreugde zoekt, worden vreugde en lijden één. Waar ze ophouden te bestaan ontstaat de eerste vrijheid van beseffen."

Eerst vond ik dat eigenlijk een raadselspreukje. U denkt waarschijnlijk dat u het begrijpt, maar ik begreep het niet. Ik ben dus waarschijnlijk dommer dan u ...

In ieder geval heb ik mij werkelijk even zitten afvragen hoe je dat eigenlijk kunt bedoelen. Ineens zag ik toen waar het op neer kwam: Wanneer angst en begeerte je leven beheersen ben je niet vrij. Maar als je hele begeren is om niet te vrezen, dan zul je niet meer begeren buiten jezelf, maar je zult alleen nog maar vrezen om te vrezen. Dat is een faktor in jezelf. Wanneer je dan je bezig gaat houden met de wereld buiten je, bestaat er geen begeerte en geen vrees. Dat wil zeggen, dat je ineens vrij bent geworden van veel factoren die de mens normalerwijze beheersen.

Dit is allemaal theorie, dat weet ik. Op aarde is het zo leuk niet. Maar toch zit er natuurlijk wel iets gunstigs in als je zegt: alle ervaringen die ik opdoe zijn bedoeld om andere ervaringen deels te neutraliseren, maar ook voor een groot gedeelte om de dingen zo te laten samenvloeien, dat ik er niet meer door beheerst word.

Een andere opmerking die ik erg leuk vond - we hadden het over reïnkarnatie - was, toen ik vroeg: "Er zijn toch heel oude zielen die honderden malen geïnkarneerd zijn?" terwijl hij me zo eens aankeek:

"Ach, je kunt aan alles verslaafd raken".

Dat vond ik niet alleen leuk, maar ik dacht dat dat eigenlijk wel een beetje waar is. Als je zo ontzettend hangt aan het leven, dat je zonder meer elke keer weer probeert terug te komen in de materie, dan word je eigenlijk geregeerd door de behoefte om te leven. Al is het alleen maar dat je - wanneer dan een inkarnatie niet te vermijden zou zijn - niet meer in staat bent om precies uit te zoeken waar en wat. Dan zit je er net een paar jaar naast, of je zit er net een paar honderd kilometer naast.

Dientengevolge zullen veel dingen, die eigenlijk in je leven zouden passen, niet voor komen. Dat kun je dan niet meer overbruggen.

Je denkt misschien van wel, maar dat kun je niet meer. Dus er zit werkelijk heel veel in zo'n opmerking. Als je inkarneert kan het zijn omdat je een ander wilt helpen. Dat gebeurt ook. Maar dan ben je eigenlijk helemaal niet bezig met "ik wil inkarneren". Dan is de inkarnatie een bijverschijnsel geworden van datgene, wat je wezenlijk bent en wilt doen.

Je wordt niet beheerst door je inkarnatie; jouw wezen beheerst de vorm waarin je je tijdelijk manifesteert. Ik dacht dat dat een heel groot verschil uitmaakte. U misschien niet. Maar ik denk, dat als je zo ver komt, dan merk je het wel.

Misschien is het u wel eens opgevallen, dat alle grote meesters (de echte meesters, niet de namaak, want daarvan zijn er genoeg) eigenlijk zo weinig willen. Ze zijn wel bezig met leringen, maar als ze eenmaal zo ver zijn gekomen dat ze zichzelf gevonden hebben, dan bestaat er eigenlijk niets meer voor hen buiten dat wat ze aan anderen willen geven; dat is heel vreemd.

Maar dat kan toch alleen ontstaan wanneer het leven zelf geen betekenis heeft; wanneer zelfs het voertuig in wezen zijn betekenis begint te verliezen en alleen nog maar een intentie overblijft, die behoort tot alle werelden en niet alleen maar tot de menselijke wereld. Daarom is het ook helemaal niet zo gek, dat wij aannemen dat grote meesters - en nu moogt u ze zelf uitkiezen. Of u bij wijze van spreken zegt Koethumi of dat u liever spreekt over Boeddha, of dat u liever Jezus op de voorgrond haalt, dat ligt er maar aan - precies datzelfde verschijnsel hebben vertoond.

Zij zijn in wezen hoog en zij moeten wel uit een zeer hoge wereld komen omdat er in hen zo weinig tegenstellingen zijn, dat ze meester kunnen worden van hun stoffelijk bestaan en voor een groot gedeelte zelfs vaak van hun stoffelijke wereld. Nu zou dat allemaal erg leuk zijn en mooi, maar wat heb je er aan. Als je hoort dat de een of andere Engelse prinses voor zoveel duizenden guldens weer eens een toiletje gekocht heeft en zelf heb je nog net genoeg geld om een boterham zonder kaas te kopen, dan interesseert je dat niet.

Maar dat is het vreemde: het is iets waartoe we allemaal behoren. We leven in een schijnwereld. We kunnen terecht komen in de sfeer van duisternis, in een echte hel. Een wereld vol rotsachtige krochten en wie weet wat nog meer. We kunnen evengoed terecht komen op eeuwige velden, heerlijke groene weiden, mooie bloemen, bergen in de verte, mooie bossen misschien. Maar die dingen zijn niet echt. Die wereld maken wij zelf. Wij zijn het die de wereld bouwen waarin we leven.

Dat geldt voor een zeer groot gedeelte zelfs voor de stoffelijke werelden. Niet wat wij zijn op dit ogenblik, wat wij bereiken op dit ogenblik, maar het aandeel dat ons beeld van de wereld heeft in de totaliteit, dat is voor ons van betekenis.

Ik wil natuurlijk niemand in de hoogte steken en niemand naar beneden trappen, maar als u hier zit, dan doet u dat omdat u graag toch iets meer wil hebben dan alleen maar de zuiver stoffelijke dingen. Omdat u iets anders zoekt, iets beters misschien. Maar dat moet je dan voor jezelf waarmaken. Dat is tot op zekere hoogte waar. Maar je zou het ook nog anders kunnen stellen.

Je moet afstappen van je wereldvoorstelling. Als je leeft in de wereld, doe het er dan maar mee, maar maak je er niet druk over. Het enige wat voor jou van belang is, is dat hetgeen in je bestaat, de werkelijkheid die in je leeft wordt uitgedrukt. Of je dit nu doet door mensen te genezen, door mensen gewoon te helpen, of desnoods alleen maar door er te zijn, anderen de mogelijkheid te geven om voor je te zorgen, om tegen je te praten of iets anders, dan heb je daarmee

je bestemming eigenlijk vervuld. Die bestemming is belangrijk.

Nu neem ik aan, dat u allemaal wat meer zoekt. Maar dat "meer" ligt niet in hetgeen u materieel bent of doet, dat komt er maar weinig op aan. Het gaat er om dat u waarmaakt wat u bent.

Nu is er één eigenaardige regel. Onze gastspreker heeft mij daar op gewezen: Wanneer je begint met jezelf meer waar te maken, kom je terecht in een reeks van dromen en zelfbedrog. Dat is heel eigenaardig. Een mens die zich van de waarheid bewust begint te worden, merkt het eigenlijk aan het feit dat hij zichzelf voortdurend aan het bedriegen is.

Soms gelooft hij helemaal in dat zelfbedrog. Maar daaruit moet hij ontwaken. Want wat is het eigenlijk? De droom is de projectie. Het is niet alleen de projectie van ons ware ik, maar ook van de tegenstelling, die er bestaat tussen het ware ik dat wij zijn en ons ik, zoals wij dat nu nog beleven.

Dan zal de één voortdurend op reis gaan naar duistere werelden om zielen te verheffen en de ander zal misschien worstelen om er zelf niet in te vallen. Sommigen zullen zich voelen als koorddansers boven een wereld vol onbekende dreigingen; iedereen heeft er zo zijn eigen visie over.

Er zijn ook mensen die denken dat ze engelen zijn. Als ze verstandig genoeg zijn luisteren ze net voldoende naar de wereld om te weten dat dat niet waar is. Maar al die dingen zijn eigenlijk schijnvertoningen. In die werelden kun je iedereen en alles ontmoeten. Maar wat je ontmoet is niet de werkelijkheid. Het is a.h.w. datgene wat voor jou belangrijk is.

Als jij een duistere wereld in gaat om iemand eruit te halen dan is het lang niet zeker dat je die persoon werkelijk uit een duistere wereld haalt. Maar het is wel zeker dat je door dit te proberen jezelf konfronteert met iets van jezelf. Dus dat je jezelf een beetje waarmaakt.

Dit is voor mij ook een heel belangrijk punt. We denken altijd "we kunnen dit niet en dat niet, dat is onmogelijk, dat heb ik dan toch maar geprobeerd en daar ben ik dan toch maar naar toe gegaan; ik heb biddend stil gezeten en ik ben opgeheven tot een nieuwe wereld."

Al die dingen zijn goed en mooi. Maar het is niet echt. Het is alleen maar een verschijnsel. We moeten door die droomwereld heen. We moeten door dat zelfbedrog heen. Het is nu eenmaal een fase van de zelferkenning.

Maar naarmate je je minder illusies maakt over jezelf, hetgeen je kunt en hetgeen je doet, kom je dicht bij de waarheid. Want het is niet wat je doet, het is wat je bent wat bepalend is voor je eigen kosmische positie.

Nu hebben we een heel goede boodschap voor iedereen: Wij zijn allen deel van een Goddelijke waarheid. Wij zijn deel van één werkelijke, grote lichtende wereld. Alles wat wij op weg daarheen schijnen te beleven is niets anders dan een poging om onszelf vrij te maken van de illusies, die wij deels zelf mede geschapen hebben en daarvoor in de plaats tekomen tot een zijn, dat niet meer alleen hoeft te worden bepaald door hetgeen wij doen.

De daad is eigenlijk alleen maar de manifestatie van wat je bent. Op het ogenblik dat die daad door iets anders bepaald wordt dan door hetgeen je werkelijk bent, is ze betekenisloos, ze heeft niets te zeggen. Op het ogenblik echter, dat je een daad stelt die werkelijk en wezenlijk uit je ik voortkomt, uit je ware ik, dan ervaar je dit niet als een bijzondere daadstelling.

Het is niet iets waarover je hoeft na te denken, waarvoor je een verklaring moet vinden of waarvoor je later een excuus moet be-

denken. Het is er. En zolang het er is, is het deel van jezelf. Maar het kan je niet meer of minder maken dan je bent. Het is een uitdrukking. Hoe meer je dat punt bereikt, hoe dichterbij je bij de innerlijke werkelijkheid komt.

Het optimisme waarmee onze vriend zich dan voornamelijk bezig houdt zou ik toch even op mijn manier willen omschrijven. Hij zal het wel weer anders zeggen, want elke inleider weet het: als je meent alles gezegd te hebben wat gezegd zou kunnen worden door een gastspreker en daarbij een juiste achtergrond hebt getekend, dan komt de gastspreker die prompt over iets anders begint. Dat is tot nu toe een onbegrepen wet voor mij, die ongetwijfeld voortkomt uit het verschil tussen mijn illusie van zijn en mijn werkelijke zijn. Want anders zou het er niet kunnen zijn.

Zijn optimisme komt eigenlijk voort uit het feit, dat niets belangrijk is buiten dat ene: dat je bestaat en dat je bereid bent om in elke ontwikkeling en elke uiting van het bestaan jezelf te aanvaarden. Zolang je dit doet zul je steeds meer de kracht vinden die je nodig hebt en de inspiratie krijgen, waardoor je naar buiten toe op de juiste manier iets kunt waarmaken of doen, zonder dat je daarvoor allerlei redelijke processen a priori nodig hebt.

U bent niet niets. U bent iets heel belangrijks. Dat belangrijke wordt pas duidelijk, als u zich niet laat verblinden door wat er om u heen schijnt te gebeuren, maar gewoon datgene, wat u werkelijk bent probeert uit te drukken, zonder over het hoe of waarom na te denken.

Dit is vreemd. Toch is het voor mij wel een reden tot optimisme. Want dan kun je zeggen: "Wat moet er met de wereld gebeuren? Zullen er geen atoombommen vallen? Zou er geen wereldoorlog komen?" Dan zeg ik: "Wat geeft het eigenlijk. Als het komt dan komt het. Maar als ik ben, kan mijn zijn daardoor niet gedeerd worden. Mijn vorm misschien wel, maar nooit mijn zijn."

Ik kan een illusie verliezen. Ik kan er misschien een angst bij krijgen. Maar als ik meester ben over mijzelf zal de angst mij niet beheersen en de illusie zal mij niet dwingen om anders te denken, te zijn, mij anders te uiten dan ik ben. Er is niets wat mij kan vernietigen. Er is niets wat de zin van mijn bestaan ongedaan kan maken. Er bestaat geen enkele denkbare situatie waaraan ik wezenlijk ten gronde kan gaan.

Dit vind ik inderdaad een erg optimistische boodschap. Want al je tegenwoordig de mensen hoort praten over de wereld, dan hebben ze maagpijn van de economische crisis, hoofdpijn van de bewapeningswedloop en verder hebben ze nog pijn in de ledematen vanwege de ont-aarde jeugd. (dit is al een oude overlevering, het is begonnen met Kaïn en Abel en sedertdien is het nooit beter geworden; dat noemen ze de generatiekloof) Het enige wat je daarvoor kunt gebruiken is de zelf van het begrip, die voortkomt uit een wens niet jezelf of de ander te rechtvaardigen of te veroordelen.

Je moet gewoon begrijpen, dat alle dingen waarover je je zorgen maakt, alle problemen waar de hele wereld mee zit, die zijn eigenlijk de moeite niet waard. Ze zijn namelijk het uitvloeisel van illusies, van denkbeelden en niet zonder meer van feiten. Zij komen voort ook op uw vlak met alle werkelijke gevolgen. Ze komen voort uit het onvermogen van de mens om te aanvaarden wat hij is. Daarom kan het nooit iemand bedreigen die bezig is in zich bewustzijn te vinden.

Ik heb nog een laatste raad en dan kan ik de inleiding beëindigen. Het is namelijk dit:

Alle dingen zijn in wezen eenvoudig, omdat ze kunnen worden

verleid tot zeer simpele oorzaken. Oorzaken in onszelf maar ook in de wereld waarin wij leven. Op het ogenblik, dat wij proberen te verklaren, maken wij de zaak vaak veel te ingewikkeld. Daarom moeten wij onze verklaringen ^{alleen} beperken tot die punten, waarop wij, om anderen iets duidelijk te kunnen maken wat in ons ^{alleen} leeft en bestaat, moeten verklaren, dus uiteen moeten rafelen. Maar dan moeten wij gelijktijdig begrijpen, dat wat wij op die manier aan anderen geven nooit volledig is. Dat die mensen daarnaast iets in zichzelf moeten vinden voordat de betekenis van hetgeen je naar buiten hebt kunnen brengen voor hen begrijpelijk wordt.

Ik denk dat dat ook een van de nadelen is van elke inleider. Hij probeert een wereld van oneindigheden te compenseren door woorden te gebruiken. Woorden die in zich ^{zelf} eindig zijn, die bovendien vele verschillende begripsbetekenissen hebben en - laten we eerlijk zijn - die vaak misleidend zijn door hun onvolledigheid.

Maar u krijgt een gastspreker, die voor zich het perfecte overzicht, misschien niet voor 100% maar dan toch zeker voor 99% gevonden heeft. U krijgt een spreker, die in de wereld heel wat meer heeft moeten meemaken aan wreedheden, aan onbegrip, aan ellende, enz. dan u ooit op uw botenham krijgt in deze moderne tijd.

Daar Hij is iemand, die het optimisme heeft gevonden, de blijdschap van het leven en die zich het uitdragen daarvan zodanig als taak heeft gesteld, dat hij zelfs de moeite neemt om via een tussenvoertuig vanavond hier te komen praten.

Ik hoop dan ^{alleen} maar, dat hij die blijdschap uiteindelijk ongeacht de kleine belemmering toch veel meer kan uitstralen dan ik ooit zal kunnen doen en dat hij in staat is om u naast de woorden ook dat kleine beetje kracht, begrip of energie te geven, waardoor u kunt voelen wat hij bedoelt.

Vant nogmaals, dat is een onderwerp dat met woorden alleen niet goed te zeggen is. Vandaar dat het verstandig is, dat ik mijn mond ga houden. Ik zou u willen danken voor uw aandacht voor mijn misschien onsamenvangende woorden in mijn poging de waarheid te zeggen.

- : -

De Gastspreker

U moet mij vergeven, dat ik mij nog even verder moet instellen. Voor mij is de terugkeer naar deze oude wereld toch weer even wennen.

Deze wereld van u is vol kommer, problemen en zorgen. Heel veel mensen zien het niet meer zitten. Zij vergeten zich af te vragen of het dan ooit wél eens goed gezeten heeft....

Altijd weer gaat men uit van een wereld die moet beantwoorden aan een droom, aan een ideaal. Maar zijn er wel idealen die waar kunnen worden? Nooit zoals je ze gedroomd hebt. De wereld verandert wel, maar ze verandert nooit zoals je dat berekend hebt, zoals je dat voorzien hebt. Dan zijn de mensen mistroostig. Ze krijgen maagzweren, verouderen vroegtijdig, ze trekken tegen de wereld op met een verbetenheid en woede alsof iedereen en alles schuldig zou zijn aan het

falen van hun eigen droombeeld.

De mensen hebben een oordeel over alle dingen. Die deugt wel en die deugt niet. Dit is goed en dat is verkeerd. Omdat ze denken het zo precies te weten worden ze teleurgesteld door de feiten. Elke keer voelen ze zich eigenlijk beledigd, omdat zij ondanks al hun offers en al hun zorgen niet krijgen wat een ander, die er niets voor doet, schijnbaar zo komt aangewaaid. In die wereld zou ik graag een paar denkbeelden willen ontvouwen, een paar gedachten willen uitspreken voor zover dat mogelijk is.

Elke mens bestaat maar één keer werkelijk. Dat is niet in een beperkte wereld en niet binnen de tijd. Elke mens is een deel van een grote wereld, waarin alle dingen nog juister en vollediger op elkaar aansluiten dan elke montage, elk samenspel der dingen, dat u zich op aarde maar kunt indenken.

Ieder is deel van het geheel. Ieder behoort tot het geheel. Hij kan niet bestaan zonder het geheel, maar het geheel kan zichzelf niet zijn zonder dat ook deze ik-heid daarvan deel uitmaakt.

Al die dingen te zamen zou je moeten kennen, zou je moeten beleven, maar daarvoor ben je te beperkt. Dus daal je af. Je ziet een wereldje waarin je wel zoudt kunnen weten, zoudt kunnen overzien. Je maakt je zelf daar deel van en voor je het weet zit je in dezelfde situatie. Je kunt het niet overzien, je kunt het niet meer definiëren en de werkelijkheid ontgaat je.

Dan ga je nog een wereld lager en nog een. Kringloop na kringloop zoek je naar een wereld, die helemaal zal beantwoorden aan hetgeen jij meent te zijn.

Elke keer wanneer je afdaalt vergeet je een klein stukje van wat je bent. Dan ontstaat er een ogenblik waarin je denkt: wat is dit voor een wereld waarin ik leef? Waarom moeten mij die beproevingen worden opgelegd? Waarom kan voor mij dit niet tot een vervulling worden, tot een juistheid worden?

Dan droom je dromen. Je bouwt schijnparadijzen op. In de nacht treed je soms uit en je beleeft wonderlijke avonturen in een wonderlijke andere wereld. Maar je kunt het niet overzien. Dan ontstaat een gevoel van machteloosheid. Je denkt dat je het niet aankunt. Je wordt geleefd en je leeft niet. Je wordt beheerst en je kunt zelf niet beheersen. Je bent langzaam maar zeker de slaaf. Als je macht verkrijgt word je de macht eigenlijk niet zelf, maar je wordt de slaaf van het denkbeeld dat je daaromtrent hebt. Dan ben je ongelukkig.

Er zijn veel mensen in uw wereld ongelukkig. Toch is de waarheid een heel andere. Wanneer u uittreedt komt u in een andere wereld. Die wereld is niet echt, net zomin als de wereld waarin u leeft. Zeker, er zijn vaste waarden in, vaste wetten, vaste normen. Maar te zeggen dat dezen de redenen zijn om het geheel als echt te beschouwen, is net zo dwaas als te zeggen: "Hier heb ik een geraamte en dus moet het er zo uitzien als ik er vlees op leg." Er zijn tienduizend verschillende mensen mogelijk aan de hand van één geraamte. Er zijn typeringe die je kunt vastleggen aan het geraamte. Maar nooit alle details. Maar de wereld waarin je leeft is een wereld van details.

Wanneer je uittreedt kijk je niet naar het geheel van die wereld maar je beleeft kleine details, kontakten met iemand, een landschap misschien, een handeling die je verricht, een woord dat je meent te horen of denkt te spreken. Details. En die zijn niet zo waar als je denkt.

Dat is in elke wereld hetzelfde. Zelfs wanneer je opgaat tot

de hogere werelden en je ontmoet daar een leermeester die tot je spreekt, die zijn krachten met je deelt, misschien een geheim woord geeft, een eigen mantram of een eigen licht en een eigen kracht, dan nog is het voor een groot gedeelte illusie. Want de vorm van de waarheid is niet gelijk aan de waarheid.

De waarheid is het wezen. De vorm is onze vertaling ervan.

Wanneer u nu leeft in een wereld met zorgen, met allerlei dingen waar u tegenop kijkt, waarvan u zich afvraagt hoe dat moet gaan, dan kan ik u alleen maar zeggen: Aan de vaste wetten van je wereld kun je niet ontsnappen, aanvaardt die maar. Laat je niet door al die details overdonderen. Je bent een lichtwezen. Je bent een wezen van kracht. Je bent veel meer licht en energie, je bent meer tijdloos, meer vrij dan je je ooit zult kunnen voorstellen.

Je bent in jezelf veel meer dan ooit in de schijn van de wereld tot uiting kan komen. Waarom zou je dan mistroostig zijn? Grijp terug naar je zelf. Grijp terug naar dat licht in je.

Wanneer je zelf voldoende licht hebt maakt het niet uit als de zon onder gaat. Wanneer je beseft hoezeer en hoe intens in jezelf het leven bestaat, is de dood alleen maar een schaduw die voorbij glijdt zonder dat ze werkelijk betekenis heeft.

Er zijn geen dingen om bang voor te zijn. Niets kan je werkelijk raken of beroeren in de kern van je wezen. Daarom moet je niet zozeer opgaan in alle problemen en alle zorgen, alle verschijnselen en details van de wereld waarin je je gevangen voelt en waarin je je machteloos voelt.

Je moet opgaan in het licht dat in jezelf is. Je moet in jezelf de kracht proberen te voelen - niet omschrijven maar voelen - van het wezen dat je bent. Je moet iets van het licht dat in je leeft dat je zelf ook bent, proberen te ervaren tot het lijkt of het door je heen trekt en je omgeeft. Wanneer je dat doet verdwijnt het leed van de wereld niet, maar het verliest zijn betekenis. Dan zijn de dreigingen misschien nog net zo concreet als van te voren, als je denkt in termen van je wereld.

Maar wie van u wordt bang als er een vlo op de tafel voor u springt en met een knuppel dreigt: "Handen omhoog of ik sla je dood! Dat is iets belachelijks nietwaar? Zo'n knuppel, een splintertje!

Wat uw wereld kan doen is nog minder dan die splinter. Hij kan het licht niet doven want dat bent u zelf. Hij kan u niet werkelijk doden, want u bent het leven en niet de dood. Hij kan u misschien schijnbaar bedreigen, maar hij kan u nooit werkelijk in de kern van uw wezen beroeren. Wanneer uw lichaam gekweld wordt en uw geest zegt "neen", dan kunt u zich zelfs daaraan onttrekken.

Niets om voor te vrezen. Niets om bang voor te zijn. Wanneer je maar durft beseffen wat je bent.

Leven, deel-zijn van een pulserend licht dat zich in je opbouwt. In jezelf een kracht voelen die zo groot is, dat niets maar dan ook niets in staat is die kracht te belemmeren. En dan niet je wereld willen herscheppen, maar je besef van jezelf vergroten tot je beseft wat je wilt, wat je bent.

En dan niet je wereld dwingen om te zijn zoals jij, maar alleen vanuit jezelf wat je bent doen uitstralen, opdat de wereld kan aanvaarden, opdat de wereld iets van wat jij werkelijk bent kan proeven, wanneer alle illusies voor een ogenblik vervliegen of wanneer angsten zo sterk worden, dat ze zich doven aan zichzelf.

Er is alleen maar reden tot vreugde, want je leeft. Je bent eeuwig. Je bent niet beperkt; niet tot één wereld en niet tot één lichaam. Je kunt duizenden malen een andere wereld betreden en daar leven. Je kunt duizend maal terugkeren op deze wereld en daar leven

wanneer het je zo bevalt.

Je bent vrij. Vrij om alles te zijn wat je in wezen bent. waarom zou je dan niet een beetje lachen om een wereld die dreigt? Om een vlo die probeert een mens met een knuppel te bedreigen?

Je zegt misschien tegen jezelf: ik ben zwak. Als je dat zegt dan ben je zwak. Maar als je zegt: ik ben sterk, dan zal het tijd kosten voor je het bewijst, maar je zult het bewijzen.

Mens, je bent wat je denkt te zijn. Veel meer dan je beseft. Je bent niet wat je zégt te zijn, maar wat je denkt te zijn. Je angst voor je fouten bepaalt het wezen en daarmee de uiting en de fouten die je zult maken. De angst voor tekortschieten doet je tekortschieten. Maar de zekerheid in jezelf van licht, van kracht, van waarheid en van vreugde stelt je ook in staat om de uiterlijkheden te overwinnen, om vrij te worden.

Dan maak je geen fouten meer. Dan ben je niet zwak meer. Dan word je niet meer geleefd. Dan ben je alleen maar jezelf. Uit jezelf geef je met het licht dat in je woont, met het wezen dat je werkelijk bent, ook in uiting en daad de wereld iets waardoor ze beter wordt.

De wereld is een illusie. Maar achter de illusie schuilt een waarheid. Wanneer je sterk en licht bent, wanneer je kracht bent, wanneer je wezen in zichzelf a.h.w. opstijgt uit alle moerassen van bestaan en bestaansopvatting in een bepaalde wereld, dan word je meer jezelf maar ook meer licht in je wereld.

Ver weg in de kosmos is alles één geheel. Ver weg, niet in afstand maar in beseffen. Maar u bent deel van dat geheel en daarom bent u deel van alle werelden die er zijn, van alle krachten die er zijn. Wanneer u verandert, verandert er iets in die werelden, verandert er iets in die krachten.

U maakt zelf een groot deel van uw wereld, een groot deel van uw problemen. U bent het, die bepaalt of er licht zal zijn of dat men weg schemert tot een duisternis, waarin alleen nog schimmel en verrotting mogelijk lijkt. Beseef dat.

Leven is meer dan bestaan als mens. Werkelijk licht is veel meer dan het woord "licht" ooit kan omschrijven. Er is geen reden om het op te geven. Geen reden om weg te vluchten voor wat nu is. Geen reden om te vrezen voor wat gaat komen.

Er is licht en meer dan licht. Er is vreugde. Meer dan de vreugde die u kent, omdat zij vrede is, erkenning en beleving tegelijk. Er is inhoud. Wordt meester van uzelf en ge zult meester zijn van elke vorm waarin ge ooit zult verschijnen en daardoor zult ge meester zijn van de betekenis, die welke wereld dan ook voor u kan hebben.

Wees je bewust van het licht. Wees je bewust van de kracht. Zodra je kunt, zie af van de symbolen, zie af van de riten en beperk je tot het ware zijn. Een zijn waarin waarlijk vrede heerst. Waarin waarlijk licht bestaat. Waarin een kracht leeft, sterker dan die welke je je kunt voorstellen.

Lach eens een beetje om je dwaze dromen en je op onjuiste gegevens gebaseerde verwachtingen. Lach eens een beetje om je ongefundeerde angsten. Vraag je niet meer af: wat zal men zeggen? maar: wat ben ik? Vraag je niet meer af: hoe moet het verder? maar vraag je af: ben ik mijzelf nu?

Wees jezelf. Niet in uiterlijkheden alleen, maar in de kracht die in je leeft. Dan is er alleen nog maar reden tot vreugde. Dan is deze wereld met al haar dwaasheden en dreigingen niets anders dan de cocon waarin je tot beseef kunt komen en je vleugels ontplooiën voor een wijdere en lichtere wereld.

Zoek jezelf en zoek de God die in je leeft; de Kracht waaruit

je bent ontstaan en waarin je geboren bent. Beleef die Kracht in jezelf en elke wereld zal zijn als een droom, die kan worden weggevaagd zonder dat er iets verandert in jou en je besef.

De waarheid van leven is dat het niet in tijd existeert.

De waarheid van leven is dat het slechts voor een ogenblik in projectie schijnbaar in tijd ondergaat.

De waarheid van leven is dat het een volledige, een vreugdige, een vredige, een alomvattende wereld is, die je alleen kunt beleven en niet eens kunt omschrijven. Dat elke schijnwereld alleen maar een voortdurend dovende reeks van gedachten is, die al tot sterven gedoemd zijn voordat ze opwellen omdat ze niet behoren tot de waarheid.

U hebt geen reden om bang te zijn, want uw werkelijke wezen is onaantastbaar. U hebt geen reden om bedroefd te zijn, want waarlijk, wat in werkelijkheid verbonden is met uw wezen zal daarvan nooit te scheiden zijn. De illusie daarmee verbonden moet altijd sterven.

U hebt geen reden om bang te zijn want u bent. En daarmee bent u tijdloos. U bestaat. Door het bestaan alleen is al duidelijk dat u deel bent van een Goddelijke werkelijkheid. U bent wijzer dan u beseft, als u maar de vreugde wilt aanvaarden van het zijn op zich. Alle werelden zullen eens samensmelten tot zij één lichtende gedachte zijn die de vrede accentueert die het Zijn zelf is.

Wanneer de sterren doven, wanneer het stoffelijk Al in duisternis is, wanneer de astrale wereld haar samenhang verliest en wanneer de stilte ontstaat waarin zelfs lichtende werelden hun uiting verliezen, dan zult u nog steeds zijn, leven en beleven. Want u bent deel van de oneindigheid.

Zoek niet de kracht om meer te zijn in uw wereld, maar het licht en de kracht om vrijer en bewuster uzelf te zijn. Dan zult u beseffen hoezeer wij allen verbonden zijn, hoe de werelden die ons scheiden illusies zijn, waaraan wij nog onderworpen blijven, maar zonder vrees, met vreugde, met licht één zijn in het onbekende dat men God noemt. Eén zijn met al het werkelijk bestaande. En de schijn van de wereld zien voor wat het is: als een voorbijgaande droom waarover je zult glimlachen wanneer je ontwaakt.

Moge u dat besef en die vrede gegeven zijn door te ontwaken in uzelf tot de werkelijke sfeer en kracht waartoe gij behoort.

Geen angst, geen vrees, geen krachteloosheid, maar éénheid met alles waaruit het Zijnde ontwaakt is. Moge u dat gelukken. Moge het u gegeven zijn dit te bereiken; niet in geduld, maar in het langzaam ontwaken tot de werkelijkheid die ge zijt.